

தமிழ் உணர்வை அடுத்த தலைமுறைக்கு எவ்வாறு கொடுப்பது?

ம.தனபாலசிங்கம்

Tamils are an Ancient People...

"When the past no longer illuminates the future, the spirit walks in darkness."
de Tocqueville (1805-1859) was a French political thinker and historian.

தமிழர் உலகின் தொன்மையான குடிமக்களாவர்.

இதை ஏன் வலியுறுத்துகின்றோம் என்றால் ,ஒரு மக்களின் கடந்தகால வரலாறு அவர்களின் எதிர்காலத்திற்கு ஒளியூட்டாதுவிடின் அந்த மக்களின் துடிப்பு இருட்டினில் பயணிக்கும் என்பதால்.

With a Vibrant Culture...

"...the culture of the Tamils belongs to the great and immortal treasures of the world's civilisation..." *Dr. Kamil.V. Zvelebil*

தமிழ் மக்களின் பண்பாடு துடிப்புள்ள பண்பாடு

ஏனெனில் டாக்டர் கமில் வி. சுவலபில் என்னும் செக்கோசிலாவாக்கிய அறிஞர் கூறுவது போல் தமிழ் மக்களின் பண்பாடு உலகின் கலாசாரத்தின் அழியாத திரவியங்களாகும்.

...and a Rich Language & Literature

"Language is more than a symbol. In it is stored the accumulated experience of a people... to part with it would be to loose the key to our past, to cut away the roots from the tree. ..." *On Language & Nation - Eamon de Valera*

" To qualify as a classical tradition, a language must fit several criteria: it should be ancient, it should be an independent tradition that arose mostly on its own not as an offshoot of another tradition, and it must have a large and extremely rich body of ancient literature. Unlike the other modern languages of India, Tamil meets each of these requirements. It is extremely old (as old as Latin and older than Arabic): it arose as an entirely independent tradition, with almost no influence from Sanskrit or other languages: and its ancient literature is indescribably vast and rich "

George L. Hart, Professor of Tamil, Chair in Tamil Studies, California University.

தமிழ் மொழி வளம்மிக்க ஒரு தொன்மொழி. அதன் இலக்கியங்களும் அவ்வாறே. அயர்லாந்து தேசத்தின் முதல் பிரதமரும் ,ஐனாதிபதியுமான ஏமொன் டி வலறா கூறுவதுபோல் மொழி என்பது வெறும் குறியீட்டிற்கு அப்பாற்பட்டதாகும். ஏனெனில் இந்த மொழியில்மட்டுமே அந்த மக்களின் முன்னோர்களின் கூட்டான அனுபவங்கள் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. இதனை இழப்பது என்பது எமது வரலாற்றிற்கான திறவுகோலை இழப்பதாகும், மரத்தின் வேர்களை அதில் இருந்து வெட்டுவது போலாகும்.

கலிபோர்னிய பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறை தலைவர் பேராசிரியர் ஜோர்ஸ் எல். ஹாட் என்பார் தமிழ் ஒரு செம்மொழி என்பதற்கான காரணங்களை அழகாக விளக்குகிறார்.

இவற்றில் இருந்து நாம் படிக்க வேண்டியது என்ன?

1. புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாம் எமது பிள்ளைகளுக்கு எமது வரலாற்றை ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் ஒரே காலத்தில் எடுத்து விளக்க வேண்டும். இதன் மூலம் இளைய தலைமுறையினர் தமது பெற்றோர்களின் பாரம்பரியத்தை அவர்தம் முன்னோர்களின் சாதனைகளையிட்டு பெருமை அடைவர். இதனால் அவற்றை அறியாத தாமாது முயற்சிகளை மேற்கொள்ளும் வாய்ப்புக்கள் அதிகரிக்கும். இளம் தலைமுறையினர் எதற்கும் ஆதாரங்களையும் உரிய சான்றுகளையும் எதிர்பார்க்கும் மனநிலையில் இருப்பதால் அவற்றை அவர்களுக்கு கிடைக்கச் செய்யும் பொறுப்பினை தகுதியானவர்கள் முன்வந்து ஏற்கவேண்டும்.
2. வார இறுதியில் நடைபெறும் தமிழ் வகுப்புக்கள் இம் முயற்சியில் தலைமை தாங்க வேண்டும். வரலாற்றினை எடுத்து விளக்க ஆங்கிலத்தினை தாராளமாகப் பயன்படுத்தவேண்டும். இதன் மூலம் இளம் தலைமுறையினரிடம் விளிப்புணர்ச்சியை விரைவாக ஏற்படுத்தலாம். அவர்களாகத் தேட ஆரம்பிப்பதற்கு இது வழி வகுக்கும்.
3. தமிழ் மொழி , தமிழ் இலக்கியம், தமிழ்ப்பண்பாடு பற்றிய தகவல்களுக்கு அவை பற்றி தமிழர் அல்லாதோர் கூறியவற்றை இளம் தலைமுறையினர்க்கு கிடைக்கச் செய்தல் வேண்டும். உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடுகளில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பிற நாட்டு அறிஞர்களின் ஆய்வுகள் இவற்றில் அடக்கப்படவேண்டும். சிட்னி தமிழ் அறிவகம் இதற்கு தலைமை தாங்கலாம். அறிவகத்தில் காலந்தோறும் இவை சம்பந்தமான கலந்துரையாடல்களை ஏற்படுத்தலாம்.
4. இவைபற்றிய கலந்துரையாடல்கள் இடம்பெறவேண்டும்.
5. தமிழீழ மக்களின் சுயநிர்ணயப்போராட்டத்தின் தாற்பரியங்களை விளக்கப்படவேண்டும். அரசியல் அதிகாரம் இல்லாத மக்களால் அவர்களின் மொழி ,பண்பாடு, என்பவற்றை நவீனப்படுத்தமுடியாது போவது ஏன் என்பதற்கு விடைகாணவேண்டும். இன்று நாம் போற்றிப் புகழும் தமிழ் வல்லபங்கள்
:
  - சங்கஇலக்கியங்கள், சிலப்பதிகாரம்
  - திருக்குறள்
  - பக்திநெறி, சைவசித்தாந்தம்
  - நடராசர் தாண்டவம் (சிலை)
  - திராவிடர் போபுரங்கள்
  - கடல்கடந்து சாதித்தவைஇன்னபிறவும் தமிழர் தம்மை தாம் ஆண்டபோதே சாதிக்கப்பட்டவை என்பதன் தாற்பரியங்கள் ஆராயப்பட வேண்டும்.
6. இன்றைய உலக ஒழுங்கில் இடம்பெறும் உலகமயமாக்கலால் இடம் பெறும் கலாசார சிதைவுக்கு எதிராக பலர் குரல்கொடுப்பதை எடுத்துக் கூறவேண்டும்.
7. நாம் வாழும் சமுதாயத்தில் எவ்வளவுதான் கரைந்தாலும் முடிவில் கரையாது மிதக்கவேண்டிய நிலையினை விளக்கவேண்டும். எமது மொழி, பண்பாடு என்பவற்றில் உறுதியும் பற்றும் இருக்கும்போதே நாம் வாழும் நாடுகளின் பெரும்பான்மையினரின் மொழியை பண்பாட்டை மதிக்கவும் தழுவவும் முடியும். இதில் ஒரு நேர்மையும் தூய்மையும் உண்டு.
8. உலகில் பல்லின பண்பாட்டை வரவேற்கும், ஊக்குவிக்கும் அறிகுறிகள் அதிகரித்துள்ளன. இதனை நாமும் உள்வாங்கவேண்டும்.

இவை பற்றிய உரத்த சிந்தனைகள் வேண்டும்.

தமிழ் உணர்வை அடுத்த தலைமுறைக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டியதன் அவசியம்

(எழுதியவர்: தெ. நித்தியகீர்த்தி, மெல்பேர்ன், பங்குனி 2008)

தமிழ் உணர்வு என்றால் என்ன? அதை எப்படி அறிவது? அதன் வெளிப்பாடுகள் எவை? இந்தக் கட்டுரையை வடிக்கும் போது இக்கேள்விகளே முதலில் எழுகின்றன. உணர்வுகள் பல வகை. காதல் உணர்வு, வெறுப்பு உணர்வு, அன்பு உணர்வு, அனுதாப உணர்வு, தாழ்மை உணர்வு எனப் பல உணர்வுகள். இதில் தமிழ் உணர்வு என்பது என்ன என்பதில் வெவ்வேறு கருத்துக்கள் இருக்கும். ஒரு உணர்வுக்கு வரைவிலக்கணம் வடித்துவிட முடியுமா? உணர்ச்சிப் பெருக்கின் வடிவமாகக் கவிதை பிறந்தது. அதுவே முன்னர் வகுக்கப்பட்ட கவிதை இலக்கணத்தை உடைத்தெறிந்து நிமிர்ந்து நிற்கின்றது. மனித உணர்வுகளை இலக்கியமாக்கும் எழுத்தாளர் கூட்டம், ஒரு உண்மையான கதாபாத்திரத்தின் உணர்வுகளை அப்படியே எழுதிவிட்டோம் என்று ஒரு போதும் அடித்துக் கூற முடியாது. உணர்வுகள் இதயத்தின் இரகசியங்கள். அவற்றை நாம் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. அது விஞ்ஞானத்துக்கும், மெய்ஞ்ஞானத்துக்கும் அப்பாற்பட்டது என்றே கூற வேண்டும். ஆனாலும் இக் கட்டுரையில், இக் கட்டுரைக்காக “ தமிழ் உணர்வு” என்று எது கருதப்படுகின்றது என்பதை விளக்க விழைகின்றேன்.

உணர்வல், அறிவல் என்ற இரண்டு வார்த்தைகளையும் ஒரே அர்த்தத்தில் பிரயோகிக்கும் வழக்கு உண்டு. ஆயினும் அறிவும், உணர்வும் ஒன்றெனக் கருத முடியாது. தமிழைப் படித்துப் பாண்டித்தியம் பெறாத பல தமிழ் இள மங்கையர், வாலிபர்கள் உணர்வால் உந்தப்பட்டு மொழியைக் காக்கத் தங்கள் உயிரையும் கொடுக்கத் துணிகின்றார்கள். அதே வேளை சங்க இலக்கியம் முதல் இன்றைய இலக்கியம் வரை ஆழ்ந்து கற்ற அறிஞர்களில் சிலர் அத் தியாகங்களைக் கொச்சைப்படுத்தி எழுதுகின்றார்கள். ஆகவே அறிவு உள்ளவர்களுக்கெல்லாம் தமிழ் உணர்வு உள்ளது என்று கூற முடியாது. பற்றுள்ள போதே உணர்வு. பற்றுற்று எல்லாம் துறந்தவனுக்கு உணர்வு இருக்க முடியாது. பற்றி எரியும் வீட்டில் தன் குழந்தை இருப்பது அறிந்து, தன் உயிரையும் பொருட்படுத்தாது காப்பாற்றச் செல்லும் தாய் உணர்வால் உந்தப்படுகின்றாள். எரியும் வீட்டில் கொள்ளி எடுத்துத் தன் சிகரட்டைப் பற்ற வைப்பவன் ஒரு தீக் குச்சியைச் சேமிக்கும் அறிஞனாகின்றான். இக்காட்சியைப் பார்த்துக் கண்ணை மூடி “காயமே இது பொய்யடா” என்று பாடுபவன் ஞானியாகின்றான். அதனால் பற்றுணர்வு என்பது அன்பால், பாசத்தால் உருவாகின்றது எனக் கொள்ளலாம்.. தமிழ் உணர்வு என்பது அந்த மொழி மீது ஒருவருக்குள்ள பற்றால், அல்லது அந்த மொழி பேசும் மக்களின் உறவால், அல்லது அந்த மொழி பேசும் மக்கள் வாழும் மண்ணின் மீது கொண்ட அதீத பாச உணர்வால், ஏற்படும் ஒருவித மனநிலை. மொழி, மக்கள், மண் - இவற்றில் ஒன்றோ அல்லது யாவுமோ இருந்தாலும் தமிழ் உணர்வு உள்ளது என்று கூறலாம். இது அவர் விரும்பி ஏற்கும் உணர்வு. அந்த உணர்வு அவருக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கின்றது. ஓர் அமைதியைக் கொடுக்கின்றது.. ஏனெனில் அதை விட்டு விலகி ஓட அவர் முயல்வதில்லை.

இந்த உணர்வின் உச்சக் கட்டத்தை ஈழம் பருத்தித்துறைக் கவிஞர் முனைவர் க. சச்சிதானந்தம் மிக அழகாகச் சொல்கின்றார்.

“ சாவில் தமிழ் படித்துச் சாக வேண்டும் - என்றன்
சாம்பல் தமிழ் மணந்து வேக வெண்டும்.

பாடையிலே படுத்து ஊரைச் சுற்றும் போதும்

பைந்தமிழில் அழும் ஓசை கேட்க வேண்டும்
ஓடையிலே என் சாம்பல் ஓடும் போதும்
ஓண் தமிழே சலசலத்து ஓட வேண்டும்”

(நன்றி: கீற்று இணையத்தளம், கரு. திருவரக)

இப்படியான தமிழ் உணர்வு எப்படி உருவாகின்றது? குழந்தை மீது தாய்க்குப் பாசம் வருவதும், அதைக் காக்க அவள் துடிப்பதற்கும் காரணம் தெரிவதில்லை. தேசியம், மொழி, மத உணர்வுகள், தன்னையும் தன்னைச் சார்ந்த குழுவினரையும் காக்கும் உள் நோக்கு கொண்டது என்று சில அறிஞர் கூறுவர். இந்த நோக்கு தவறானது என்று கருத முடியாது. ஒரு குறிப்பிட்ட கலாசார உணர்வுகள் ஒருவர் நீண்ட காலமாக அந்த கலாசாரத்தில் தங்கியிருப்பதால் ஏற்பட்ட அறிவாலும், அந்த கலாசார மக்களின் வெளித் தோற்றங்களினாலும் தோன்றுகின்றன.

இனி தமிழ் உணர்வை ஏன் அடுத்த தலை முறைக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்று நோக்குவோம்.. இங்கே அடுத்த தலை முறை என்பது புலம் பெயர்ந்த தமிழ் மக்களின் அடுத்த தலை முறையைக் குறிப்பதாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு மொழியைக் காப்பது. அந்த மொழி பேசும் இனத்தைக் காப்பதாகும். ஆஸ்திரேலியாவில் தமிழினம் முன்பு இருந்ததா? ஏன் அதைக் காக்க வேண்டும்? இங்குள்ள ஆதிக் குடிவாசிகள் நமது முன்னோரென சில ஆய்வுகள் ஆங்காங்கே குறிப்பிட்டாலும் அதை ஏற்றுக் கொள்வது நடைமுறையில் ஒவ்வாது. நேற்று வந்தது. நாளை போகின்றது. நேற்று ஆஸ்திரேலியாவுக்கு வந்த தமிழினம் நாளை அழிந்து போனால்தான் என்ன? அடுத்த தலை முறை முழுக்க முழுக்க ஆஸ்திரேலியர்களாக மாறி, ஆங்கிலம் பேசி, அவர்கள் வாழ்க்கை முறைப்படி வாழ்ந்து விட்டுப் போகட்டுமே. இதனால் பேதங்கள் இல்லாத நல்ல சமூகம் உருவாகாதா?

சுலபமாகச் சொல்லி விடலாம். முடியுமா? இங்கே சட்டப்படி குடியரிமை பெற்ற எல்லோரும் ஆஸ்திரேலியர்களே. ஆனாலும் இவர்களுக்குள்ளே பெரிய பிரித்தானியாவிலிருந்து வந்தவர்கள் என்று இருக்கின்றார்கள். பிரித்தானியருக்குள்ளேயும் ஐரிஸ் ஆஸ்திரேலியர், இங்லிஸ் ஆஸ்திரேலியர் ஸ்கொட்டிஸ் என்று பேதங்கள் உண்டு. விரோதங்கள் அல்ல. அதே போல் வியட்நாமியர், கிரேக்கர், இத்தாலியர், லெபனிஸ் என பலரக ஆஸ்திரேலியர் இருக்கின்றார்கள். எந்த இரக ஆஸ்திரேலியராக நாம் மாறிவிட முடியும்? இதில் எங்கள் தோலின் நிறம் வேறு. பிரசித்தி பெற்ற மைக்கல் ஐக்சனே தோல் நிறத்தை மாற்றிய பின்னும் தோலுரித்துக் காட்டியது மேற்கைய உலகம். அப்படியிருக்க ஆயிரக்கணக்கான எங்கள் இளம் சந்ததியனர் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் தமிழ் ஆஸ்திரேலியர்களாகவே வாழ வேண்டும். தமிழ் மொழியின் வளம், தமிழ் மக்களின் வாழ்வியலின் சிறப்புகளை அறியவில்லையாயின் தமிழ் ஆஸ்திரேலியர் சமூகமாகத் தலை நிமிர்ந்து வாழ முடியாது. தனி மனிதர்களாக ஒரு சிலர் முன்னேறிவிடக் கூடும்.

பொருள் தேடிப் புலம் பெயர்ந்த தமிழர் சிலர். புகலிடம் தேடிப் புறப்பட்ட தமிழர் பலர். இது இன்றைய நிலை. வறுமையால் உந்தப்பட்டு மலேசிய றப்பர் தோட்டங்களுக்கும், இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டங்களுக்கும், தென்னாபிரிக்கா, பிஜி, மோரிசியஸ், மேற்கிந்திய தீவுகளைச் சென்ற தமிழ் மக்களை நினைத்துப் பாருங்கள். மலேசியாவில் இன்றும் தமிழர்களாகவே வாழ்கின்றார்கள். தமிழ் மொழிக்கு வளம் சேர்க்கின்றார்கள். இலங்கையில் கவிஞர்கள் எழுத்தாளர்களெனப் பல துறையிலும் மலையக மக்கள் பெருமித நடை போடுகின்றார்கள். தென்னாபிரிக்க மக்கள் இன்னும் தேன் தமிழை மறக்கவில்லை. மோரிசியஸ் தமிழரும் தமது அடையாளங்களை இழக்கவில்லை. வசதியாக வாழும் ஆஸ்திரேலிய தமிழர் ஏன் இழக்கப் போகின்றார்கள்?. கறுப்பு நிறத்தவன் அமரிக்காவில் வாழ்ந்தாலும் ஆபிரிக்க அமெரிக்கன் என்றுதான் அழைக்கப்படுகின்றான். தனக்கென

அடையாளங்களைக் கொண்ட இனம் இன்னொரு இனமாக மாறிவிட முடியாது. மாற வேண்டிய அவசியமும் கிடையாது. மாறாக அது தன்னினமாக வாழ்வதே அதற்குச் சிறப்பு..

சமூகவியலின் பார்வையிலே ஆடலும், பாடலும் மாத்திரம் ஒரு இனத்தின் கலாசாரம் ஆகிவிடாது. அவ்வினத்தின் மனப்பாங்கு, நடத்தை கொள்கைகள், உலக நோக்கு, பொருளாதாரம், அரசியல் முறை, மற்றவர்களோடு பழகும் தன்மை என்பன முக்கியமானவை. நீண்ட கால வரலாற்றைக் கொண்ட தமிழினம் வாழ்க்கை நெறிமுறைகளை நன்கு வகுத்து வாழ்ந்து வருகின்றது. சில பல குறைகள் இருப்பினும் முற்றும் முழுதாக நோக்கும் போது அது ஒரு நற்பண்பு மிக்க இனம்

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” எனும் பொது உடமைத் தத்துவத்தை கார்ல் மார்க்சுக்கு முன்னரேயே கண்டது.

“தொழுதும் உயிர் வாழதல் வேண்டின் பழுது
கெடுக உலகியற்றியான்”

தன்மான உணர்வை, மனித உரிமையை, வறுமை ஒழிப்பை வலியுறுத்தி வாழ்ந்த இனம்.

மொழிவளத்தால் அறிவு வளம் பெருக்கிய சமுதாயம். வள்ளுவனின் வாழ்க்கை நெறி முதல் சிலப்பதிகாரம், கம்பராமாயணம், சங்க இலக்கியங்களென இருக்கும் ஒரு கல்விக் களஞ்சியத்தை நம் இளையோர் இழக்க வேண்டிய அவசியந்தான் என்ன? மாறாக இவைகளல்லவா அவர்கள் எடுத்துக் கொள்ளும் கல்வித் துறையை, தொழிற் துறையை, வாழ்க்கை முறையை மேம்படுத்தப் போகின்றன?

அறம் செய்ய விரும்பு
ஆறுவது சினம்

இவை இளையோருக்கும் முதியோருக்கும் அவசியமல்லவா? பெரியோரைப் பேணும் இந்த நல் ஒழுக்க வழக்கங்களை அவர்கள் மறக்கவும் கூடாது. அவர்களது அடுத்த தலைமுறைக்கும் எடுத்துச் செல்லவும் வேண்டும். ஏனெனில் அவை நல்லவை. நன்மை நல்குபவை. நம்மினம் வாழ மாத்திரமல்ல உலக மக்கள் எல்லோரும் நீதியான, அமைதியான, அறிவு வளமிக்க சமூகமாக வாழ வழி சமைப்பவை.

எது சரி எது பிழை என்பதும், எது நல்லது எது கெட்டது என்பதும் தமிழினம் எழுத்திலும் செயலிலும் காட்டி வருகின்றது. தமிழ் உணர்வை இழந்து காற்றடிக்கும் திசையில் செல்லும் தூசாக வழாது,, மாசற்ற வாழ்வு வாழ தமிழ் உணர்வு வேண்டும்.

ஓர் உலகக் குடிமகனாகத் தன்னை நினைப்பதைத் தமிழ் கலாசாரம் வரவேற்கின்றது. எல்லோரும் இன்புற்றிருப்பதன்றி வேறொன்றும் அறியேன் பராபரமே என்றுதான் சொல்கின்றது. உலகக் குடிமகன் ஒவ்வொருவனும் தான் ஒரு தனித்தன்மையானவன் என்பதையும் உணர்கின்றான். உலகக் குடிமகனாக ஒன்றுபட்டு நிற்கும் அதே வேளை அவன் தன் தனித் தன்மையையும் இழப்பதில்லை. அதைப் போன்றதே இன அடையாளமும். இனம் என்பது சாதியல்ல. சிந்தனையால், உணர்வால் , நடத்தையால் ஓர் இனத்தின் அங்கமாக இருப்பதை உணர்வதே. நண்பர்களைத் தேடும் போதும் தமக்கு வாழ்க்கைத் துணையை நாடும் போதும் இப் பொதுப் பண்புகள் அவர்களை ஈர்க்கும். இதனால் இப் பொதுப் பண்புகள் இல்லாதவரைத் தவிர்ப்பது என்று பொருள்படக் கூடாது. ஒரு நாட்டில் இருந்து வந்தோர், ஒரு மொழியைப் பேசுவோர், ஒரேவிதமான பழக்க வழக்கங்களைக்

கொண்டவர்கள் அப்படி வாழ்வதே மகிழ்ச்சி. அவர்கள் அந்த இன மக்கள் என உலகமும் பார்க்கின்றது. அதனால் அந்த இன உணர்வில் இருந்து வெளியேறி விட முடியாது.

தமக்கென இருக்கும் நம்பிக்கைகளை வளர்ப்பதனாலும், கொண்டாட்டங்கள், ஆடல், பாடல்கள், இலக்கியங்கள் மூலமும் இந்த இன அடையாளம் பேணப்படுகின்றது. இவர்கள் எங்களிலும் வேறுபட்டவர்கள் என்று பெரும்பான்மையர் எண்ணுவதாலும் இந்த இன உணர்வு இருந்து கொண்டே இருக்கும். இந்த நாட்டிலே தமிழின மக்கள் மிகவும் குறைந்த சனத் தொகையாக இருப்பதால் தம் இன உணர்வை இழந்து விட வாய்ப்புண்டு என்பதும் உண்மையே. அதனால் இந்த உணர்வைக் காக்க வேண்டிய கடமை நம்மவருக்கு உண்டு.

அடையாளம் என்ற பதம் குறியீடுகள் என்ற அர்த்தத்திலும் இக்கட்டுரையில் பல இடங்களில் பிரயோகிக்கப் பட்டுள்ளது. குறியீடுகள் கூறுவதே பொருத்தமாக இருக்கும். சேலை கட்டுதல், பொட்டு இடுதல், தாலி அணிதல், வேட்டி என்பன இனத்தின் குறியீடுகளே. அவர்கள் கலைகளும் குறியீடுகள் எனலாம். இக் கட்டுரையில் இவற்றை வேறுபடுத்திக் காட்டவில்லை.

அமெரிக்க ஆபிரிக்கர்களுக்கு கறுப்பு நிறம் அடையாளம். பிரான்ஸ் மக்களுக்கு அவர்கள் மொழி அடையாளம். ஜரிஸ் மக்கள் பச்சை நிறத்தை தம் அடையாளமாகக் கொண்டுள்ளார்கள்.

ஈழத் தமிழ் மக்களுக்கு ஈழமே அடையாளமாகிவிட்டது. ஈழத்தையே அடுத்த சந்ததியினரும் தங்கள் அடையாளமாகக் கொள்வார்கள் என்பது எனது நம்பிக்கை.

உலகத் தமிழ் மக்களுக்கு தமிழ் மொழியே என்றும் அடையாளம்

Written by:

T. Nithyakeerthy
30 Dougherty Court
Mulgrave
Vic 3170
Phone: 03 97905449
Mobile: 0418 773 905
Email: nity@optusnet.com.au

தமிழ் உணர்வை அடுத்த தலைமுறைக்கு எவ்வாறு எடுத்துச் செல்வது?

(எழுதியவர்: நிசேவிதா பாலசுப்பிரமணியன் - தமிழ் HSC 2006 மாணவி)

தமிழ் உணர்வை அடுத்த தலைமுறைக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டியதன் அவசியம் என்பது பற்றி சிந்திப்பதற்கு முன் 'தமிழ் உணர்வு' என்றால் என்ன என்று பார்ப்போம். சாதாரணமாக 'உணர்வு' என்றால் ஒரு மன எழுச்சி அல்லது உந்துதல் நிலை என்று கொள்ளலாம். ஒரு மனிதனுக்கு பல விதமான உணர்வுகள் தோன்றுகின்றன. பசி என்ற உணர்வு தோன்றினால் சாப்பிட வேண்டும், தாகம் என்ற உணர்வு தோன்றினால் தண்ணீர் குடிக்க வேண்டும், களைப்பு என்ற உணர்வு தோன்றினால் ஓய்வெடுக்க வேண்டும். இதே போல் 'தமிழ் உணர்வு' என்பது ஒரு மனிதனுக்குத் தோன்றினால் என்ன செய்யவேண்டும்? எந்த நாளும் தமிழைப்பேச வேண்டும், தமிழைப்படிக்க வேண்டும் தமிழைப்பாதுகாக்க வேண்டும், தமிழை மதிக்கவேண்டும் எனது மொழி எனது நாடு எனது மக்கள் எனது பாரம்பரியம் என்று உடலும் உள்ளமும் துடிக்க வேண்டும். நாங்கள் இங்கு பார்க்கின்ற தமிழ் உணர்வு சாதாரணமான தமிழ் உணர்வு அல்ல. "தந்தையர் நாடென்ற போதினிலே ஒரு சக்தி பிறக்குது முச்சினிலே" என்று பாரதி பாடினானே அந்த வகையான ஒரு உணர்வைத்தான் நாங்கள் அடுத்த தலைமுறையினரிடையே காணவேண்டும். அப்படியானால் இளைய தலைமுறையினருக்கு இப்போது இந்த தமிழ் உணர்வு இல்லையா என்று கேட்டால் "இல்லை" என்பது தான் ஒரே பதில் கசப்பான பதில். அப்படி இருந்தால் அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கும் போது தமிழிலே அல்லவா பேசிக்கொள்வார்கள். இவர்கள் தமக்குள் தமிழில் பேசிக்கொள்வதே இல்லை. பெரியவர்கள் தமிழில் பேசினாலும் ஆங்கிலத்தில் தான் பதில் சொல்கிறார்கள். இதைப் பரீட்சித்துப் பார்ப்பதற்காக எனது நண்பர்களை வைத்துக்கொண்டு ஒரு சிறிய மதிப்பீடு செய்தேன் நீங்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கும் போது ஏன் தமிழில் பேசுவதில்லை என்ற கேள்வியை எல்லோரிடமும் கேட்டேன். அவர்களின் பதிலை நான்கு வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

- 1) எங்கள் வீட்டில் யாரும் தமிழ் பேசுவதில்லை எனக்கும் தமிழ் பேசத்தெரியாது.
- 2) எங்கள் நண்பர்கள் எல்லோருக்கும் தமிழ் பேசத்தெரியாது. ஒருவராவது தமிழ் புரியாதவராக இருப்பார். அதனால் தமிழில் பேசுவது நாகரிகம் அல்ல என்பதால் நாங்கள் தமிழில் பேசுவதில்லை.
- 3) ஆங்கிலத்தை நாங்கள் முதல் மொழியாகக் கற்பதால் கருத்துப்பரிமாற்றம் செய்ய மிகவும் இலகுவாக இருக்கிறது. தமிழிலே என்றால் இவ்வளவு விரைவாக சரளமாக உரையாட முடியாது. வார்த்தைகளைத் தேடவேண்டியிருக்கிறது.
- 4) நாங்கள் தமிழில் கதைத்தால் மற்றைய இளம் தலைமுறையினர் எங்களை குறைவாக மதிப்படுவார்கள். புலம் பெயர்ந்த நாட்டுக்கு வந்து இந்த நாட்டுப் பிள்ளைகள் போல் ஆங்கிலத்தை சரளமாகப் பேசமுடியாததால்தான் நாங்கள் தமிழிலே பேசுகிறோம் என்று இளைய தலைமுறையினர் மத்தியில் ஒரு அபிப்பிராயம் இருக்கிறது.

நன்றாகத் தமிழ் தெரிந்த இன்னொருவரைச் சந்திக்கும் போதாவது தமிழில் பேசுகிறீர்களா என்று இன்னொரு கேள்வியைக் கேட்டபோது இல்லை என்று தோளைத் குலுக்கினார்கள். தமிழில் பேச வேண்டும் என்பது பற்றி நாங்கள் சிந்தித்துப் பார்த்ததே இல்லை என்றும் கூறினார்கள்.

இது தான் இன்று எங்கள் இளைஞர்களின்நிலமை இது ஒரு சிறிய நண்பர்கூட்டத்தை மட்டும் வைத்து சாதாரணமாகச்செய்த மதிப்பீடு. உண்மையான புள்ளிவிபரம் எடுத்தால் அதன் பெறுபேறுகள் நிச்சயமாக எம்மை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கும்

இந்நிலை தொடர்ந்தால் எதிர்காலத்தில் தமிழ் மொழியின் நிலமை எப்படி இருக்கும் என்று சிந்தித்துப்பாருங்கள். ஒரு மொழி வாழ வேண்டும் என்றால் அந்த மொழி பேசப்படுகின்ற மொழியாக இருக்க வேண்டும் ஒரு மொழி பேச்சு வழக்கில் இல்லாவிட்டால் காலப்போக்கில் அது அழிந்துவிடும். இன்று எத்தனையோ மொழிகள் அழிந்து கொண்டு போவதை எமது கண்ணாடாகக் காண்கிறோம் மூவாயிரம் ஆண்டு பழமை வாய்ந்த “எயாக்” என்ற அலாஸ்கா மொழியின் கடைசி ஆவணம் 83 வயதுடைய ஒரு மாது. இவர் இறந்துவிட்டால் அந்த மொழியே இல்லாமல்போய்விடும். இதே போல ஆபிரிக்க நாடான கமருவில் பிக்யா என்ற மொழியை பேசக்கூடியவர் ஒருவர் தான் உள்ளார். மொழி இல்லாவிட்டால் பண்பாடு இல்லை. மொழி இல்லாவிட்டால் கலாச்சாரம் இல்லை. மொழி இல்லாவிட்டால் அந்த இனமே இல்லை. இன்னும் 100 வருடங்களில் உலகத்தில் அழிந்து கொண்டு போகும் மொழிகளில் தமிழும் இருக்கிறது என்று அபாயச்சங்கைய ஊதியிருக்கிறார்கள் மொழியியல் வல்லுனர்கள் அவ்வாறு அழிய விடக்கூடிய மொழியா எங்கள்மொழி?

“தொன்று நிகழ்ந்த தனைத்தும் உணர்ந்திடு
சூழ்கலை வாணர்களும்-இவள்
என்று பிறந்தனள் என்றுணராத
இயல்பினள் எந்தமிழ்த்தாய்” என்றான் பாரதி

அத்தகைய பெருமையுடையது எங்கள் தமிழ் மொழி. இன்று உலகத்திலே உள்ள மொழிகளில் ஆறே ஆறு மொழிகள் தான் செவ்வியல் மொழிகள் என்று யுனெஸ்கோ நிறுவனம் அறிவித்துள்ளது. தமிழ்,சீனம்,சமஸ்கிருதம்,இலத்தீன்,கிரேக்கம்,ஈப்ரு என்பனவே அந்த ஆறும். இது தவிர இன்று “செம்மொழி” என்ற அந்தஸ்தும் கிடைத்திருக்கிறது. அத்தகைய உன்னதமான மொழி அல்லவா எங்கள்மொழி. ஐயாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட தொல்காப்பியம் தான் இன்றும் எங்களுக்கு அடிப்படையான இலக்கண நூல் ஆனால் ஆனால் ஆங்கில மொழியில் காலத்துக்கு காலம் எத்தனையோ வெவ்வேறு இலக்கண நூல் எழுத வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு விட்டது. இவ்வாறு எத்தனையோ விடயங்களை ஒப்பிட்டு எங்கள் மொழியின் பெருமையைக் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்.

ஆனால் இப்போது எங்கள் முன்னே நிற்கும் சவால் என்னவெனில் இத்தகைய உன்னதமான ஒரு மொழியை, இனத்தை அழியாது பாதுகாக்கும் அந்த தமிழ் உணர்வை எவ்வாறு இளைய தலைமுறையினருக்கு ஊட்டப்போகிறோம் என்பது தான். நான் கற்றது ஒரு விரல் அளவு கூட இல்லை என்றாலும் என் சிநனைக்கு எட்டியவாறு சில எண்ணங்களை முன் வைக்கிறேன்.

இளைய தலைமுறையினருக்கு தமிழ் உணர்வை ஊட்ட வேண்டும் என்றால் அவர்களுக்கு தமிழின் பெருமை தெரியவேண்டும். அதற்கு இரண்டு முக்கியமான விடயங்களை செய்ய வேண்டும்.

முதலாவதாக, பெரியவர்கள் பெற்றோர்கள் தமிழ் உணர்வை வெளிக்காட்டுபவர்களாகவும் இளைய தலைமுறையினருக்கு முன்மாதிரியாகவும்இருக்க வேண்டும். இந்த தமிழ் உணர்வை வெளிக்காட்டத்தானே எத்தனை கோயில்கள், சங்கங்கள், கழகங்கள், தமிழ் அமைப்புகள், தமிழ்ப்பாடசாலைகள் வானொலிகள் தமிழ்ப்போட்டிகள் என்று நீங்கள் நினைப்பது தெரிகிறது. ஆனால் ஆயிரம் அமைப்புகள் இருந்தும் இளைய தலைமுறையினர் தமிழில் பேசாவிட்டால் இந்த அமைப்புகளால் ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை. எதிர் காலத்தில் அவற்றை முன்னின்று நடாத்த யாரும் இருக்க மாட்டார்கள்.அவற்றை அமைத்தவர்கள் மறையும் போது

அவையும் மறைந்து விடும். எனவே இவற்றை அமைப்பதோடு மட்டும் அல்ல எல்லா விடயங்களிலும் முன் மாதிரியாக இருக்க வேண்டும். மிகவும் அடிப்படையான விடையம் தாய் மொழியைப்பேசுவது, அமைப்புகள் நடாத்துபவர்கள் யாருமே இதைச் செய்வதில்லை. தாம் ஆங்கிலத்தில் பேசுவது மட்டும் அல்ல இளைஞர்களோடும் குழந்தைகளோடும் ஆங்கிலத்திலேயே பேசுகிறார்கள்

வீட்டிலும் வெளியிலும் மொழியை பேசுவதிலும் பேச வைப்பதிலும் கண்டிப்பு உடையவர்களாக இருக்கவேண்டும். தாய்மொழியைப்பேசுவதில் மட்டும் அல்ல நடை உடை பாவனை என்று அனைத்திலுமே எமது கலாச்சாரத்தையும் பண்பாட்டையும் பிரதிபலிப்பவர்களாக வாழவேண்டும் கோயில்களுக்கும் கல்யாணவீடுகளுக்கும் எமது சமூக விழாக்களுக்கும் போகும் போது எத்தனை ஆண்கள் தமது கலாச்சார உடையை அணிந்து கொள்கிறார்கள். கலாச்சாரம் என்பது பெண்களுக்கு மட்டும் சொந்தமானதல்ல ஆண்களுக்கும் உரியது என்ற உணர்வு வர வேண்டும் நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் எமது பண்பாட்டின் பெருமைகளை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். அது மட்டும் அல்ல உங்கள் உடலும் மனமும் நாட்டுக்காகவும் மொழிக்காகவும் இனத்துக்காகவும் துடிப்பது உங்கள் பிள்ளைகளுக்குத் தெரியவேண்டும். அப்படி தெரிந்தால் இயல்பாகவே அவர்களுக்கு தமிழ் உணர்வு வரும்

இரண்டாவதாக, தமிழ் உணர்வை ஊட்ட பிள்ளைகள் அனைவரையுமே தமிழ்ப் பாடசாலைக்கு அனுப்பி உயர்தர வகுப்புவரை தமிழ்கற்பிற் க வேண்டும். எனது சொந்த அனுபவத்தை வைத்துச் சொல்சதானால் பன்னிரண்டாம் வகுப்பிற்கு தமிழை ஒரு பாடமாக எடுத்தது என்னுள் ஒரு பெரிய விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. ஆரம்பத்திலே பெற்றோரின் வற்புறுத்தலில்தான் தமிழ்ப் பாடசாலைக்குச் சென்றேன். பின்னர் பன்னிரண்டாம் வகுப்பிற்கு ஒரு பாடமாக புதிய வேகத்துடன் படிக்க ஆரம்பித்த போது, மொழி இனம் பண்பாடு, பாரம்பரியம் கலாச்சாரம் சம்பந்தமான கட்டுரைகளை வாசிக்கவும் எழுதவும் வாய்ப்புக்கிடைத்தது. இவை என்னுள்ளே ஒரு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியது. அதுமட்டும் அல்ல இன்று எமது தமிழ் மொழியின் நிலை என்ன, எமது இனத்தின் நிலை என்ன எமது நாட்டின் நிலை என்ன என்பனவற்றைப் பற்றி ஒரு தெளிவான சிந்தனை கிடைத்தது. எனது இனத்தின் தொன்மையையும் பெருமையையும் அறிந்து கொண்டேன். தமிழை நேசிக்கக் கற்றுக்கொண்டேன். மேலும் அவுஸ்திரேலியாவில் மற்றைய பாடங்களுக்கு இணையாக பன்னிரண்டாம் வகுப்புப் பரீட்சைக்கு தமிழையும் எடுக்க முடிகின்றதே என்று பெருமை ஏற்பட்டது, எனவே தமிழை ஒரு பாடமாக எடுப்பது நிச்சயமாக இளைய தலைமுறையினருக்கு விழிப்புணர்ச்சியைக் கொண்டு வரும் என்பதில் ஒரு சந்தேகமும் இல்லை.

ஆனால் மிகவும் கவலைக்குரிய விடயம் என்னவென்றால் என்னுடன் பாலர் வகுப்பிலே தமிழ் படிக்க ஆரம்பித்த நண்பர்கள் எவருமே பன்னிரண்டாம் வகுப்புவரை தொடரவில்லை. இந்த நண்பர்கள் அனைவருமே தமிழில் சரளமாக பேசும் எழுதும் வாசிக்கும் வாய்ப்பை இழந்துவிட்டார்கள் தமிழ் உணர்வைப் பெற்றுக் கொள்ளும் ஒரு பெரும் சந்தர்ப்பத்தை தவற விட்டுவிட்டார்கள். இதற்கு யார் காரணம்? பெற்றோர்கள்!. இவர்கள் தொடர்ந்தும் இந்த தவறை செய்துகொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். பல பெற்றோர்களுக்கு ஒரு பிழையான அபிப்பிராயம் இருக்கிறது. அதாவது, பிள்ளைகள் தமிழ் கற்பதில் நேரத்தை செலவளித்தால் பிரதான பாடசாலையிலே பாடங்களை நன்றாகப் படிக்கமாட்டார்கள் என்பது. உண்மையில் அது தவறு. எத்தனையோ மொழியியல் வல்லுனர்கள் ஆராய்ந்து அறிந்த உண்மை என்னவெனில் இரண்டு அல்லது அதற்கும் மேற்பட்ட மொழிகளைக்கற்பதால் அந்தக்குழந்தையின் சிந்திக்கும் ஆற்றலும் திறமையும் அதிகரிக்கின்றது. எனவே பெற்றோர்கள். தொடர்ந்தும் இந்த தவறைச் செய்யாமல் இருக்க வேண்டும். ஐந்தாம் ஆறாம் வகுப்பிலே சோதனைக்காக பிள்ளைகளை நிறுத்தினால் பின்னர் மீண்டும் அவர்களை தமிழ்ப்பாடசாலையிலே சேர்க்க வேண்டும். அவர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும். குழந்தையாக இருக்கும் போதே தமிழில் பேசி வந்தால் எழுத வாசிக்க கற்றுக்கொள்வது ஒரு பெரிய

பிரச்சனையே இல்லை. ஏன்பதை உணரவேண்டும்.

இந்த இரண்டு விடயங்களையும் பின் பற்றினால் அதுவே நான் முன்பு காட்டிய என் நண்பர்களின் நான்கு விதமான பிரிவிற்கும் விடையாக அமையும். இது தவிர இங்கு இன்னொரு விதமான சவாலும் உண்டு. அதாவது சில இளம் தலைமுறையினருக்கு பல்கலைக்கழகம் சென்றதும் தம்மைப்பற்றிய ஒரு சுய தேடலில் ஈடுபட்டு விழிப்புணர்வு வந்துவிடுகிறது. இவர்கள் தமிழ்ப்பாடசாலைக்கு வர தயங்குகிறார்கள் இவர்களுக்கு நாங்கள் எவ்வாறு உதவி செய்யப் போகிறோம்.?

இங்கே கூடியிருக்கும் எழுத்தாளர்களுக்கும் ஒரு பெரிய பங்கு இருக்கிறது. இளைஞர்களுக்கு விழிப்புணர்ச்சி தரும் கட்டுரைகள் புத்தகங்கள் நிறைய எழுதவேண்டும் குழந்தைகள் எல்லாம் இன்னும் “பாட்டி வடைசட்ட” கதையைத்தான் கேட்கிறார்கள் அவர்களுக்கு எங்கள் இலக்கியங்களில் வரும் சம்பவங்களை சுவையாக எழுதி வெளியிடவேண்டும். குழந்தைகளுக்கு உரிய ஒலி நாடாக்கள் விடியோக்கள் எல்லாம் நிறைய வெளிவர வேண்டும்

2008ம் ஆண்டு சர்வதேச மொழிகள் ஆண்டாகப் பிரகடனப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இந்த ஆண்டிலே நாம் எல்லோரும் விழித்துக்கொள்வோம். பெரியவர்கள் எல்லோரும் தங்களைத் தாங்களே சுய விமர்சனம் செய்துகொள்ள வேண்டும். பெருமைக்குரிய தமிழனாக சமூகத்திற்கு முன் மாதிரியாக வாழ்ந்து காட்டவேண்டும் இளைஞர்களை வழிநடத்த வேண்டும். எங்கள் இளைய தலைமுறையினரை அன்னிய நாட்டில் விலாசம் இல்லாத அனாதைகளாக முகம் இல்லாத மனிதர்களாக விட்டுச்செல்கின்ற ஒரு பெரிய பாவத்தை நாம் செய்யாமல் இருப்போம் என இன்று உறுதி எடுத்துக்கொள்வோம்.

தரமான இலக்கியங்களை எவ்வாறு அடையாளம் காண்பது? அது குறித்த பார்வை.

லெ. முருகபூபதி

“ வாசிப்பு மனிதனை முழுமையாக்கும் ” என்றார் மகாத்மா காந்தி.
காந்தி சொல்லிய பல நல்ல அறிவுரைகளை, குறிப்பாக அகிம்சையை கவனிக்கத்தவறியது போன்றே, இந்த வாசிப்பு தொடர்பான அவரது சிந்தனையிலும் எம்மவர்கள் கருத்துன்றவில்லை.

மரக்கறிக்கடை, இறைச்சி, மின் கடைகள், நகை, புடைவைக் கடைகள், உணவு விடுதிகள், பலசரக்குக்கடைகள், பியூட்டி பாலர்கள், சலூன்கள் இவற்றுக்கெல்லாம் வாரமோ மாதமோ தவறாமல் போய் வந்து விடுவோம். எமது தேவைகளையும் எப்படியோ- கையிலே பணம் இல்லாது போனாலும் கிரடிட்கார்ட் முதலான கடன் அட்டைகளின் தயவினால் பூர்த்தி செய்துகொள்வோம்.

ஆனால், எத்தனைபேர் புத்தகக்கடைகளுக்கு ஒழுங்காகப் போய் வருகிறோம்? எத்தனை பேர் நாள்தோறும் பத்திரிகை படிக்கின்றோம். மாதம் தவறாமல் இலக்கிய இதழ்களைப் படிக்கின்றோம்?

கோயிலுக்குப் போகின்றோம், பிறந்தநாள், திருமண வைபவம் உட்பட பல குடும்ப ஒன்றுகூடல்களுக்கெல்லாம் தவறாமல் போய் வந்துவிடுவோம். ஆனால், நூலகங்களின் பக்கம் தலைவைத்துப் புடுக்கவும் தயங்குகிறோம். ஏன் இப்படி? எனக்கேட்டால், இலகுவான ஒரு பதில் எப்பொழுதும் கைவசம் இருக்கும். அதாவது ‘நேரம் இல்லை’.

தமிழ் எழுத்தாளர் விழாவை கடந்த ஏழு வருடங்களாக இந்த நாட்டில் ஒரு தமிழ்ச் சூழலுக்குள்ள்தான் நடத்தி வருகின்றோம். எனவே இக்கருத்தரங்கிலும் தரமான தமிழ் இலக்கியங்களை எவ்வாறு அடையாளம் காண்பது தொடர்பாகவே எனது பார்வைகளை பகிர்ந்தளிக்கின்றேன்.

உணவில் ருசி பேதம் இருப்பது போன்று கருத்திலும் பேதம் இருக்கும் என நம்புகிறேன். உணவு சமைக்கப்பட்டால் அதனைப் படையல் என அழைப்பதுபோன்று இலக்கியம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டால் அதனைப் படைப்பு என்கின்றோம்.

பிரபல தமிழ் இலக்கிய விமர்சகர் க.நா.சுப்பிரமணியம் (க.நா.சு) ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இப்படிக்கூறியிருக்கிறார். “இலக்கியத்தில் தேர்ச்சியுள்ளவர்கள் பழசைத்தாண்டி புதுசு பக்கம் வரமறுத்திருக்கிறார்கள். புதுசை மட்டும் அறிந்தவர்கள் பழசின்பக்கம் போக மறுத்திருக்கிறார்கள்.” அவர் மேலும் சொல்கிறார்:- ‘ இது எனக்குப் பிடிக்கிறது என்று சொல்கிறபோது ‘எனக்கு’ என்பதில்தான் சாதாரணமாக அழுத்தம் விழுகிறது. இந்த ‘எனக்கு’ என்பவனின் பயிற்சி, தேர்ச்சி, இலக்கிய ரஸனை எல்லாவற்றையும் கொண்டு அவனுடைய அபிப்பிராயத்தை ஏற்றுக்கொள்ளலாம், ஒதுக்கலாம். ஆனால், ஏற்றுக்கொண்டாலும் ஒதுக்கினாலும் ஒரு மனிதனின் அபிப்பிராயம் என்கிற அளவில் அதற்கொரு மதிப்பு இருக்கும்.’

2002 ஆம் ஆண்டு நாம் சிட்னியில் இரண்டாவது எழுத்தாளர் விழாவை நடத்தியபொழுது, ஒரு இளைஞர் சொன்ன கருத்து எனக்கு மிகவும் பிடித்துக்கொண்டது. அவர்சொன்னார்:- “ வாசகர் மாத்திரம் தனது தரத்தை உயர்த்திக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லாதீர்கள், எழுத்தாளர்களும் தமது படைப்பின் தரத்தை உயர்த்திக்கொள்ளவேண்டும்.”

இந்த எழுத்தாளர்களிடம் ஒரு வகையான பலவீனம் இருக்கிறது. அதாவது தமது எழுத்துக்கள் தொடர்பாக வாசகர்களிடம் உயர்ந்த அபிப்பிராயம் இருக்கவேண்டும் என

எதிர்பார்ப்பது. சக எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளைப்படிக்கமாட்டார்கள், ஆனால் தமது எழுத்தைப்படித்தீர்களா? என்று கேட்கவும் தவறமாட்டார்கள்.

இரண்டுபேர் சந்தித்துக்கொண்டால் பலதும் பத்தும் பேசுவார்கள். அரசியல்முதல் ஊர்வம்பு வரையில் அலசப்படும். ஆனால், “இறுதியாக என்ன படித்தீர்கள்?” என்ற கேள்வியை பரஸ்பரம் கேட்பவர்கள் எம்மத்தியில் அபூர்வம்.

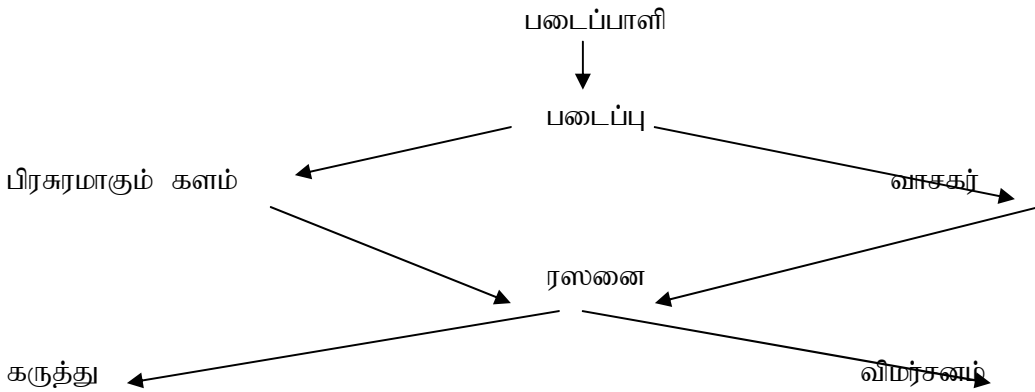
சுந்தரராமசாமி கனடாவில் வசிக்கும் அ.முத்துலிங்கத்திடம் அடிக்கடி மின்னஞ்சலில் தொடர்புகொண்டு “சமீபத்தில் என்ன புத்தகம் படித்தீர்கள்?” எனக்கேட்பாராம். அதேசமயம் அவர் தமது படைப்புகள் தொடர்பாக ஒரு அபிப்பிராயமும் சொல்கிறார் இல்லையே என்ற ஆதங்கம், முத்துலிங்கத்திற்கு இருந்ததாம்.

இன்றைக்கும் கல்கியின் பொன்னியின் செல்வனைப் படித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள்... அதாவது திரும்பத்திரும்ப படித்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் எம்மத்தியில் அநேகர். பொன்னியின்செல்வன், பார்த்திபன் கனவு பல பதிப்புகளைக் கண்டுவிட்டபோதிலும், இப்பொழுதும் நிர்வாகம் மாறிய பின்னரும் ‘கல்கி’ இதழ் மீண்டும் பார்த்திபன் கனவு தொடர் நவீனத்தை மறுபிரசுரம்செய்கிறது. முன்பு ஓவியர் மணியம் இந்நவீனத்துக்கான ஓவியங்களை வரைந்தார். இப்பொழுது அவரது மகன் மணியம் செல்வன் வரைகிறார்.

ஒரு சமயம் ஜெயகாந்தனிடம், “ நீங்கள் சரித்திரக்கதைகள் படிப்பதில்லையா? ” எனக்கேட்டபொழுது, அவர் ‘ தனக்கு அம்புலிமாமா கதைகள் மிகவும் பிடித்தமானது ’ என்றார். இன்றும் பல வாசகர்கள் பொன்னியின் செல்வனுக்கு அப்பால் ரமணிசந்திரனுக்கு அப்பால் நகரவில்லை என்ற உண்மையையும் நாம் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். தொடர்ச்சியான வாசிப்புப்பழக்கம் இருந்தாந்தான் தரமான இலக்கியங்களையும் இனம்காணமுடியும்.

இந்தப்பழக்கமும் ஒருவகைப்பயிற்சிதான். அதுபோன்று படைப்பு முயற்சியும் ஒருவகையில் பயிற்சிதான். ஒரு நாளில் 24 மணித்தியாளங்கள். இதில் உண்பது,உறங்குவது, வேலைசெய்வது. . . . இப்படியாக நேரம் ஒதுக்கிக்கொள்ளும் நாம் தினசரி வாசிப்பதற்கென்று எத்தனை நிமிடங்களை ஒதுக்கிக்கொள்கின்றோம்?

இன்று தமிழில் மாத்திரம் ஒருவருடத்தில் சுமார் ஆயிரம் சிறுகதைகள் வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றன. அதாவது இலங்கை, தமிழகம், தமிழர் புலம்பெயர்ந்த நாடுகள் மற்றும் மலேஷியா, சிங்கப்பூர். இங்கெல்லாம் வெளியாகும் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் யாவற்றிலும் கதைகள், கவிதைகள், விமர்சனங்கள் வெளியாகியவண்ணம் இருக்கின்ற அதேசமயம், இணைய இதழ்களினூடாகவும் படைப்புகளைப் பார்க்க, வாசிக்க முடிகிறது.

படைப்பாளிக்கும் வாசகருக்கும் இடையே உருவாகும் உறவு படைப்பாளி எழுதுகிறார். அது பிரசுரமாகின்றது. வாசகர் படிக்கின்றார். தமது ரஸனையை அபிப்பிராயமாக மற்றவருக்குச் சொல்லுகிறார். அல்லது விமர்சனமாக

குறிப்பிட்ட படைப்பு வெளியான பத்திரிகைக்கு அனுப்புகிறார். பத்திரிகை ஆசிரியரோ, அந்த விமர்சனம் தரமாக இருக்கும் பட்சத்தில் பிரசுரிக்கின்றார். இங்கே பத்திரிகை கருத்துக்களமாக மாறுகின்றது. படைப்பாளிக்கும் வாசகருக்கும் இடையே பத்திரிகை உறவுப்பாலம் அமைக்கின்றது.

எனவே ஒரு படைப்பாளி படைப்பை எழுதுவதுடன் பணி முடிவடையவில்லை. கைலாசபதி தினகரனில் ஆசிரியராக பணியாற்றிய காலத்தில் இளங்கீரனின் தொடர்கதையொன்று அதில் வெளியாகிக் கொண்டிருந்தது. அத்தொடர்கதையில் ஒரு பாத்திரம் பத்மினி. அந்தப்பாத்திரத்தை நாவலாசிரியர் கதையில் சாகடிக் கப்போகிறார் என்பதை தொடர் வாசிப்பின்மூலம் அறிந்துகொண்ட ஒரு அபிமான வாசகர் ஒரு அஞ்சலட்டையில், “ பத்மினி சாகக் கூடாது ” என்று எழுதியிருந்தாராம். கைலாசபதி. சிறந்த விமர்சகர். பின்னாளில் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் என்ற நூலை எழுதியபொழுது இந்த சுவாரஸ்யமான தகவலையும் பதிவு செய்தார்.

வாசகர் தரமான இலக்கியத்தை அடையாளம் காண்பதற்கு இந்த தகவல் உதவும் என நம்புகின்றேன். வாசகர் இலக்கியப்படைப்புடன் ஒன்றிப்போதல், தன்னையும் படைப்பில் வரும் பாத்திரத்துடன் ஒப்புநோக்குதல். குறிப்பிட்ட ஒரு படைப்பில் தமக்குப் பிடித்தமான பாத்திரத்தின் பெயரை தமக்குப்பிறக்கும் அல்லது உறவினருக்குப்பிறக்கும் குழந்தைக்குச் சூட்டுதல். இப்படியெல்லாம் எங்கள் தமிழ் சமுதாயத்தில் நிகழ்ந்துதானிருக்கிறது.

ஒரு சாதாரண வாசகர் ஒரு எழுத்தாளரை எதிர்பாராதவிதமாக சந்திக்கும்பொழுது (அபிமான எழுத்தாளராக இருக்கும் பட்சத்தில்) உங்களுடைய இந்தக்கதை படித்தேன் நன்றாக இருந்தது என்று அல்லது மோசமாக இருந்தது என்று ஏதோ ஒரு அபிப்பிரயத்தைச் சொல்லக்கூடும். அல்லது சொல்லாமலும் விடக்கூடும். இன்னுமொரு சிக்கலும் உண்டு. “உங்கள் கதை படித்தேன். அது உங்களின் சொந்தக்கதையா?” எனக்கேட்கும் வாசகர்களும் இருக்கிறார்கள்.

கேரள இலக்கிய மேதை தகழி சிவங்கரன்பிள்ளையின் வாழ்க்கையில் ஒரு சுவாரஸ்யமான சம்பவம் நிகழ்ந்திருக்கிறது. அவரது மகளுக்கு கல்லூரியில் பரீட்சை நடந்திருக்கிறது. வீட்டுக்கு வந்தபின்னர் தாயார் மகளிடம் கேட்டார், “எப்படியம்மா பரீட்சை? கேள்விகளுக்கெல்லாம் சரியாக பதில் எழுதினாயா?”

மகள் சொன்னாள் :- “இந்த ஆண்டு கேரளத்தில் யாருக்கு சாகித்திய அகாடமி பரிசு கிடைத்தது? பரிசு கிடைத்த அந்த நூலைப்பற்றிய உமது கருத்து-விமர்சனம் என்ன? இந்தக்கேள்விக்கு மாத்திரம் பதில் தெரியாதமையினால் எழுதவில்லை.” உடனே தாயார், “ஐய்யய்யோ இதுக்கு நீ பதில் எழுதவில்லையா? உங்க சேஷ்சனுக்குத் (அப்பாவுக்கு) தான் கிடைத்தது. என அதிர்ச்சியோடு சொன்னாராம்.

ஒரு வீட்டுக்குள்ளேயே படைப்பாளிக்கும் வாசகருக்கும் உள்ள உறவு எப்படி இருந்திருக்கிறது என்று பாருங்கள்.

கல்விப்படிப்பிற்காக படிக்கும் இலக்கியம்-- இலக்கிய ரஸனைக்காக படிக்கும் இலக்கியம் என்ற வேறுபாடு இங்கே உருவாகின்றது.

இந்த தகவல்பின்னணிகளுடன் ‘தரமான இலக்கியங்களை இனம்காணும் முயற்சியில்தான் நானும் தொடர்ந்து ஈடுபடுகின்றேன்.

மீண்டும் உணவுக்கே வருகின்றேன். வீட்டிலே தினமும் காலை வேளை உணவாக பாணும் பருப்பும் கிடைத்தால் என்னசெய்வோம் ? என்ன சொல்லுவோம் ? “ நாக்குசெத்துப்போச்சப்பா, நூடில்ஸ், பாஸ்டா, இட்லி,தோசை,புட்டு,இடியப்பம், அப்பம் இல்லையா? ”

தொடர்ச்சியாக ஒருவருடைய எழுத்துக்களையே படிக்கும் வாசகர் அதில் சலிப்பு ஏற்படும் பட்சத்தில் வேறு ஒருவருடைய எழுத்தை நாடுவது இயல்பு. இந்த அனுபவம் எல்லா வாசகர்களுக்கும் இருந்திருக்கும்.

கல்கியைப் படித்து, மு.வரதராசன், புதமைப்பித்தனிடம் சென்று, ஜெயகாந்தனிடம் திரும்பி ஜானகிராமனை தரிசித்து அசோகமித்திரனைப் பார்த்துக்கொண்டு இடைக்கிடை சுஜாதா பக்கமும் கடைக்கண்ணை வைத்துக்கொண்டு கி.ராஜநாராயணனையும் பார்த்து சுந்தரராமசாமியையும் ஜெயமோகனையும் சாருநிவேதிதாவையும் அம்பையையும் ஒரேகாலகட்டத்தில் பார்த்துவிட்டு ராமகிருஷ்ணனிடம் வந்திருக்கிறேன்.

இலங்கையை எடுத்துக்கொண்டால் இலங்கையர்கோன் சம்பந்தன், வயித்திலிங்கம், இரசிகமணி கனகசெந்திநாதன், செ.கணேசலிங்கன், இளங்கீரன், எஸ்.பொ., டொமினிக் ஜீவா, ரகுநாதன், வ.அ. இராசரத்தினம், எஸ்பொ, மு.தளையசிங்கம், காவலூர் இராஜதுரை, சில்லையூர் செல்வராசன் இப்படியாக ஒருதலைமுறையைப் படித்துவிட்டு செங்கைஆழியான், செம்பியன்செல்வன், செ.யோகநாதன், தெனியான், ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், தெளிவத்தை ஜோசப், என்.எஸ். எம்.இராமையா, மாத்தளையசோமு, சாந்தன், சட்டநாதன், ராஜபூகாந்தன், திக்குவல்லை கமால் என்று நான்காவது தலைமுறையையும் படித்துவிட்டு போர்க்கால இலக்கியங்களையும் புலம்பெயர்ந்தோர் படைப்புகளையும் படித்துக் கொண்டிருக்கும் இக்காலப்பகுதியில், மேலே குறிப்பிட்ட படைப்பாளிகளின் ஆக்கஇலக்கியங்களான கவிதை, சிறுகதை, நாவல் முதலானவற்றை தொடர்ச்சியாக வாசித்துவந்தமையினால்தான் எது தரமானது எது தரமற்றது என்ற இனம்காணல் சாத்தியமானது.

ஒரு வாசகருக்கு படைப்பின் உள்ளடக்கம் பிடிக்கும், மற்றுமொரு வாசகருக்கோ உருவம் பிடிக்கும். இலக்கியத்தில் உருவமா உள்ளடக்கமா முக்கியம் என்ற சர்ச்சைகூட ஒருகாலத்தில் நீடித்தது.

இன்றைக்கு 'இலங்கள்' குறித்த சர்ச்சைகள் தொடர்கின்றன. சிறுகதை, நாவல் வடிவங்கள் மேனாட்டினரிடமிருந்து எமக்கு வரவாகியது போன்று, இந்த 'இலங்களும்' வந்துள்ளன. இதனால் குழப்பங்களும் உண்டு.

இங்கே இருக்கின்ற ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் பல நாவல்களை எழுதியவர். பேராசிரியர் கந்தராஜா, நடேசன், ஷோபாசக்தி, அ.முத்துலிங்கம், ஆகியோரும் கதைகள், புனைவுகள், நாவல்கள் எழுதியவர்கள்தான்.

புதிய தலைமுறையினரான ஆவூரான், கே.எஸ். சுதாகர், அருண் விஜயராணி, மதுபாஷினி, நித்திய கீர்த்தி, சு.ஸ்ரீகந்தராஜா, சாயிசசி, தேவகி கருணாகரன், மனோ ஜெகேந்திரன் இப்படிப்பலர். இவர்களின் எழுத்துக்களையெல்லாம் தொடர்ச்சியாகப் படித்தவர்கள் எம்மில் எத்தனைபேர்?

வழக்கமாக என்ன நடக்கிறது என்றால், அறிமுகமானவர்களின் படைப்புகளை மாத்திரம் வாசிப்பது என்ற பழக்கத்தை வழக்கமாக்கிக் கொண்டவர்களும் எம்மத்தியில் அநேகர். காரணம் புரியும். தரமாக இருக்கிறதோ தரமில்லையோ முகஸ்துதிக்காகவாவது ஏதாவது சொல்ல நேருமே என்பதற்காகவும் படிப்பது.

எழுத்து எப்படி ஒருவகையில் பயிற்சியோ, அப்படித்தான் வாசிப்பும் ஒருவகையில் பயிற்சி என்று ஆரம்பத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறேன். தேர்ந்த ரஸனையுள்ள ஒரு வாசகர் (எழுத்தாளராகவும் இருக்கலாம்) மற்றுமொரு வாசகருக்கு தான் சமீபத்தில் படித்து ரசித்த ஒரு படைப்பைப் பற்றிய தகவலைச் சொல்வது இயல்பாகவே பழக்கத்தில் வருவது நன்று. இந்தப்பழக்கத்தை நாங்கள் மெல்பனில் வழக்கமாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றோம். அதே ஆலோசனையை சிட்னி எழுத்தாளர்களுக்கும் வாசகர்களுக்கும் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலுள்ள தலைமுறை இடைவெளியை நிரப்புவது எப்படி?

(எழுதியவர்: சிகு நாகேந்திரன் - மெல்பேர்ன்)

தலைமுறை இடைவெளி என்னும்போது, புலம்பெயர்ந்திருக்கும் ஒரு தலைமுறை யினருக்கும் அவர்களுடன் வாழும் (புலம்பெயர்ந்த) முதியோருக்குமிடையில் ஏற்படும் இடைவெளியிலும் பார்க்க, அம்முதியோருக்கும் அவர்களின் பேரப்பிள்ளைகளுக்குமிடையில் காணும் இடைவெளிதான் முக்கியமானதும் பாரதாரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தக்கூடியதுமாகும். இவ்விடைவெளியை அவசியம் நிரப்பியே ஆகவேண்டும். ஆகவே, முதியோர், பெற்றோர், பேரப்பிள்ளைகள் என மூன்று வெவ்வேறு தலைப்புகளின்கீழ் இவற்றை ஆராயலாம்.

முதியோரின் பங்கு:

முதியோரும் அவர்களின் பிள்ளைகளான பெற்றோரும் தங்களுக்குள்ளிருக்கும் பழக்க வழக்கங்கள், வாழ்க்கை நடைமுறைகளுக்கிடையிலுள்ள வித்தியாசங்களை விளக்கிக்கொள்வார்கள். அவற்றைச் சமாளித்தும் கொள்ளுவார்கள். அவை தவிர்க்கமுடியாதென்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியுமாதலால் ஒருவாறு அனுசரித்து, கண்டும் காணாதவராக விலகிப் போவார்கள்.

வெளிநாடுகளில் புலம்பெயர்ந்திருக்கும் முதியோர்கள் தங்கள் பேரப்பிள்ளைகளின் சில நடைவழக்கங்களைக் கண்டுகொள்ளாமலிருப்பது நல்லது. மாற்றிடத்துக்கும் காலத்துக்குமேற்ப அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே மாற்றிக்கொள்வது உசிதம். ஊரிலிருந்தபொழுது 60-70 ஆண்டுகளாகப் பழகி ஊறிப்போன பழக்கவழக்கங்களை புலம்பெயர்ந்த இடங்களிலும் பிரயோகிக்க முயற்சித்தால் அது பெரிய பிரச்சினைகளை உருவாக்கும்.

பேரப்பிள்ளைகள் சிலவேளைகளில் கோணங்கி உடைகளை அணிந்து காட்சியளிப்பார்கள். இது முதியவர்களின் பார்வைக்குத் தாங்காது. உடனே ஏதாவது சொல்ல வேண்டும் போலிருக்கும். ஆனால் எதையும் சொல்லக்கூடாது. அவர்கள்பாட்டில், அல்லது பெற்றோரின் பொறுப்பில், அதை விட்டுவிடவேண்டும்.

முதியவர்கள் தங்கள் இளமைப்பருவத்தில், வித்தியாசமான சூழலில், தாங்கள் அனுபவித்து ரசித்த சங்கீதம், சினிமாப்பாடல்கள், தேவாரங்கள்தாம் திறமானவை என்ற அபிப்பிராயம் அவர்கள் மனதில் வேரூன்றியிருக்கும். அதேவேளை, தற்கால சங்கீதமும் பாடல்களும்தான் இளசுகளின் மனதைத் தொடுவனவாக இருக்கலாம். அதன் காரணமாக சிறிசுகள் பாடினால், அல்லது T.V. அல்லது D.V.D. யில் பாட்டுக்களைக் கேட்டு ரசிக்கும் பொழுது முதியோர் அவற்றை ரசிக்காவிட்டாலும், அவையும் காதுக்கிதமாக இருப்பதாகக் கூறி நடித்துக்கொள்ளலாம். அல்லது ஏதாவது சாட்டுச்சொல்லிக்கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றுவிடுதல் நல்லது.

பேரப்பிள்ளைகள் படிக்கும்பொழுது அவர்களைக் குழப்பக்கூடிய எதையும் செய்யக் கூடாது. சத்தம் போடுதல், குரலை உயர்த்திக் கதைத்தல், அரட்டையடித்தல், T.V.யைச் சத்தமாகப் போடுதல், பாத்திரங்கள் தளபாடங்களைக் கையாளுகையில் சத்தம், இவற்றை நேரமறிந்து தவிர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு வீட்டில் வயதான பாட்டன் பாட்டி வாழும்பொழுது அந்த வீட்டில் ஏற்படும் முறைகேடு களுக்கு அவர்கள்தான் காரணம் என்று அவர்கள்மேல் குற்றம் சுமத்துப்படுவது சில இடங்களில் சர்வசாதாரணம். அவற்றை யார் செய்தாலும் முதியோர்மேல்தான் பழி

விழும். உதாரணமாக, ஏதாவது கண்ணாடிப் பாத்திரம் அல்லது பீங்கான் கோப்பை விழுந்து உடைந்துவிட்டால், அதை ஒருவரும் நேரே பார்த்திராவிடில் அது முதியவர்களின் தலையில்தான் பொறியும். அதேபோல, வெளிச்சத்தை அல்லது அடுப்பை பிழையாகப் போட்டால் அல்லது நூர்த்துவிட்டால், படுக்கைக்குப் போகும்பொழுது கதவு யன்னல்களைச் சரியாகப் பூட்டாவிட்டால், தண்ணீர் பைப்பை கெட்டியாக மூடாவிட்டால், தொலைபேசி அழைப்பிற்கு பதில் சொல்லாமலிருந்தால் அல்லது பிள்ளைகள், பெற்றோர் அதில் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் தேவையின்றி அதில் குறுக்கிட்டால் - இவை எல்லாவற்றிலும் முதியவர்களின்பேரில் பழிவிழக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகளுண்டு. அவ்வாறு ஏற்படாமல் முதியவர்கள் அவற்றில் தலைப்போடாமலும் தங்கள் செயல்களை கவனமாகவும் நிதானமாகவும் செய்து பழகிக்கொண்டால் எவ்வளவோ மனக்கசப்புகளைத் தவிர்க்கலாம்.

பேர்ப்பிள்ளைகள் கைக்கொள்ளும் சில நடைமுறைகள் முதியோருக்கு ஆச்சரியத்தையும் சிலவேளை சினத்தையும் உண்டாக்கக்கூடும். அதனால், முதியோர்கள் தாங்கள் இளமையில் இருந்த காலத்தைவிட தற்போதைய காலம் வேறு, உலகம் எவ்வளவோ மாறி விட்டது, இது பேர்ப்பிள்ளைகளின் காலம் - என்பதை உணர்ந்து, விலத்தி நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

பிள்ளைகள் போகிற வைபவங்களுக்கெல்லாம் தாங்களும் போகவேண்டுமென்று விரும்பக் கூடாது. முதியோர்கள் தாங்கள் போக விரும்பமான இடங்களைச் சென்றடைவதற்கு பிள்ளைகள், பேர்ப்பிள்ளைகளிடம் போக்குதலியை (lift) எதிர்பார்க்காமல் தாங்களாகவே பொதுப் பிரயாண வசதிகளைத் தேடிக்கொள்வது நல்லது. அதுவும் முடியாவிடில் போகும் ஆசையைக் கைவிட்டு விட்டு, அதைப்பற்றிக் குறைசொல்வதையும் தவிர்த்து, வீட்டுக்குள்ளேயே அடைந்துகிடப்பது பிரச்சினைகளைத் தவிர்க்கும்.

பேரன் பேர்த்திகள் நேரங்கழித்து வீட்டுக்குத் திரும்பும் விடயத்தில் பாட்டன் பாட்டி கரிசனை எடுக்கக்கூடாது. அதைப் பெற்றோரிடம் விட்டுவிடவேண்டும். குடும்பத்தவர்கள் கூடியிருந்து முக்கியமான விடயங்கள் கலந்துரையாடும்பொழுது அவர்கள் அழைத்தாலொழிய அக்கூட்டத்தில் தலைநுழைக்காமலிருப்பது புத்திசாலித்தனம்.

வீட்டில் வாழும் மற்றவர்களுக்கு வசதிசெய்யுங்கள் ஏற்படுத்தாமல் கூடியவரை ஒதுங்கி வாழவேண்டும். காலையில் பெற்றோர் தொழிலுக்கும் பிள்ளைகள் பள்ளிக்கும் போவதால், குளியலறை, களியலறை பாவிப்பதில் அவர்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுக்கவேண்டும். மற்றவர்களின் அவசர தேவைக்கு முதலிடம் கொடுத்துதவவேண்டும்..

முதியோரின் சில ஊர்ப்பழக்கங்கள் பெற்றோருக்கு, முக்கியமாகப் பேர்ப்பிள்ளைகளுக்கு, வெறுப்பைத் தரக்கூடும். உதாரணமாக, காறுதல், செருமுதல், ஏப்பம் விடுதல், உரத்துக் கொட்டாவி விடுதல், வாய்பறிதல், மூக்குத்தோண்டிதல், காதுகுடைதல், பொது இடங்களில் மூக்குச் சீறுதல், கழியலறை பாவித்துவிட்டு கைகழுவாமல் வருதல், உடைகளில் ஒழுங்கீனம் முதலிய பழக்கங்களை முதியோர் கைவிட்டுவிடவேண்டும்.

மகனுக்கு அவரது வீட்டிலுவல்களிலும் மருமகளுக்கு அடுப்படியிலும் கூடியளவு உதவிகள் செய்துகொடுத்தால் அவர்களின் மனம் குளிரும். அதற்குப் பிரதிபலனுமுண்டு. அவ்வாறு உதவி செய்யாதுவிட்டாலும் பரவாயில்லை, அவர்களுக்கு உபத்திரவமாக இருக்காமல் சீவிப்பது மேல்.

பேர்ப்பிள்ளைகளுடன் அன்பாகப் பழகவேண்டும். அவர்கள் அசட்டைபண்ணியும் மரியாதை காட்டாமலும் நடந்தாலும் அவற்றைப் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

‘பாம்பு தின்னும் ஊருக்குப் போனால் நடுமுறி நமக்கு’ என்ற பழமொழிக்கிணங்க தாங்கள் இடம்மாறி வாழும் நாட்டிலிருக்கும் பழக்கவழக்கங்களுக்கு ஏற்ப தங்கள் பழக்கவழக்கங்களை மாற்றிக்கொள்ளுதல் அவர்களுக்கு நிம்மதியைக் கொடுக்கும்.

பெற்றோரின் பங்கு:

பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளை தனியே அழைத்துவைத்து, அவர்களின் பாட்டன் பாட்டியர் தமது இளமைக்காலத்தில் **ஊர்வழக்கப்படி** நடந்துகொண்ட பழக்கவழக்கங்களின் நன்மை தீமைகளை விவரித்து அவர்கள் மனதில் அவற்றைப் பதிய வைக்கவேண்டும். அதேவேளை, பேரப்பிள்ளைகள் தாம் வாழும் ஊர் வழக்கங்களோடு ஒத்தோடுதல் மிகஅவசியம். மற்றப் இனப்பிள்ளைகளைப்போல் தாமும் நடந்துகொள்ளாவிடில் அவர்கள் தனிமைப்படுத்தப்பட்டுவிடுவார்கள். அதன்காரணமாக அவர்களின் மனதில் தாழ்வுமனப் பான்மையும் வாழ்க்கையில் விரக்தியும் ஏற்பட இடமுண்டு.

தற்காலத்துப் பிள்ளைகள் தன்னிச்சையாக நடப்பார்கள். *தோளுக்கு மிஞ்சினால் தோழன்* என்ற ரீதியில், அவர்கள் மேஜராக வந்ததும் தங்கள் எண்ணப்படி காரியங்களைச் செய்வார்கள். ஆயினும் அவற்றைப் பெற்றோர்கள் விலகியிருந்து கண்காணித்துக் கொண்டிருத்தல் அவசியம். தங்கள் சொல்லை மீறி பிள்ளைகள் நடந்துகொள்ளும் விடயங்களில் பெற்றோர் தலையிட்டு அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் வகையில், அவர்கள் திருப்திப்படும் வரைக்கும், தன்மையாகவும் அன்பாகவும் அவர்களுக்குப் புத்திமதி சொல்லவேண்டும். அந்த வேளைகளில் முதியோர்கள் குறுக்கிடாமல் தூரநின்றுகொண்டால் பேரப்பிள்ளைகளின் அன்பைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளலாம்.

அநேகமாக சாப்பாட்டு மேசையில்தான் பிரச்சினை கிளம்பும். பேரருக்கு விருப்பமான உணவுவகைகள் முதியோருக்குப் புதிதாக அல்லது அவற்றின் ருசி ஒத்துவராமலிருக்கலாம். சுகாதாரத்துக்கு ஒவ்வாததாக இருக்கலாம். ஆனால் சிறிசுகளுக்கு அது விளங்காது. ருசிதான் பிரதானமாகத் தெரியும். சில உணவுகளின் தீமைகளைத் தெரிந்து கொண்டாலும்கூட, பாட்டன் பாட்டி தமது பேரப்பிள்ளைகளின் உணவு விடயத்தில் தலையிடாமலிருப்பது நன்மை பயக்கும்.

சாப்பாட்டில் உள்ளி அதிகம் பாவித்தால் அடுத்தநாள் வியர்வையில் உள்ளிமணம் மணக்கும். அது வெள்ளையர்களுக்குப் பிடிக்காது. வேலைத்தலங்களில், பள்ளிக்கூடங்களில் மற்றவர்களுக்கு உள்ளிமணம் வீசுவது விரும்பத்தக்கதல்ல. ஆதலால் கறிகளுக்கு உள்ளி அதிகம் போடுவதை பேரப்பிள்ளைகள், ஏன், சில பெற்றோருமே விரும்பமாட்டார்கள். ஆனால், உள்ளியும் இஞ்சியும் உணவில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றுதான் முதியோர் விரும்புவார்கள். ஆயின், வாய்ருசிக்கும் வியர்வைக்கும் உள்ள தொடர்பை எப்படி நீக்குவது? அதேபோல, உருளைக்கிழங்கு அதிகம் சாப்பிட்டால் வயிற்றில் வாயுவை உற்பத்தியாக்கும் என்பார்கள். பின்னர் வாயுவை அகற்றத் தனியிடம் தேடிப் போகுமுன்னர் அது தான் முந்தறும்!

பேரப்பிள்ளைகளின் சில நடைமுறைகள் பிடிக்காவிடில் அவர்களைப் பற்றிப் பெற்றோரிடம் கோள்சொல்வது பல முதியவர்களுக்குக் கைகண்ட பழக்கம். சிலவேளை சிறுவர்களைப் பழிவாங்கும் நோக்குடனும்கூட இது நடக்கலாம். இந்தப் பழக்கம் பிரச்சினையைக் கிளப்புவதுடன் சிலவேளை எல்லோரையும் ஆபத்தில் மாட்டிவிடவும்கூடும். பெற்றோர்தான் சாதாரியமாக இந்த நிலைமையைக் கையாளவேணும்.

ஊரில் அதிகாரத்துடன் வாழ்ந்துவந்த பெற்றோரைத் திருத்த நினைத்து அவர்களுக்கு கரும் கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கக்கூடாது. தொழில் நேரம்தவிர்ந்த மற்றநேரங்களில் எங்காவது வெளியில் போகும்பொழுது தருணம் அறிந்து, வசதிபார்த்து, முதியோரையும் அழைத்துப்போவது அவர்களுக்கு மிகவும் பிடிக்கும்.

முதியோருக்கு விருப்பமான, அவர்கள் சுவைத்து சாப்பிடக்கூடிய, உணவு வகைகளை இடைக்கிடை அவர்களுக்குப் பரிமாறிக்கொள்வது நன்மை பயக்கும். சில சிக்கலான பிரச்சினைகளிலிருந்து விடுபடுவதற்கு முதியோரின் புத்திமதிகள் பலனளிக்கும் என்று உணர்ந்தால் அவர்களை அணுகி அவர்களுடன் கலந்தாலோசித்தால் அவர்களுக்கு அது தேன் குடித்தது போலிருக்கும்.

தமது பிள்ளைகளின் சுகாதாரத்தைக் கவனிப்பதுபோல முதியவர்களாகிய தமது பெற்றோரின் சுகநலன்களையும் தொடர்ந்து கவனித்துவரவேண்டும். அவர்களின் வயதுக்கேற்ற வியாதிகள் வரும்பொழுது காலம்தாழ்த்தாமல் அவர்களை மருத்துவரிடமோ மருத்துவமனைக்கோ கூட்டிப்போய்க் காட்டி, ஆவன செய்யவேண்டும்.

பாட்டன், பாட்டியிடம் மரியாதைகாட்டி நடந்து கொள்ளவேண்டும், தொந்தரவு கொடுக்கக் கூடாது என்று தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு அறிவுறுத்தல் செய்யவேண்டும். முதியவர்களுக்குக் கழியலறை தேவைப்படும் நேரங்களில் அவர்களின் தேவைக்குக் கொஞ்சம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டும். ஏனெனில் முதுவயதில் அவர்களால் இயற்கை உபாதியைத் தாமதிக்கவோ தாங்கிக்கொள்ளவோ முடியாது என்பதை நினைவிற் கொள்ளவேண்டும். பிள்ளைகளுக்கும் அதைப் புரிய வைக்கவேண்டும்.

பேர்ப்பிள்ளைகள் சிறுவர்கள். தாங்கள் செய்வதும், சொல்வதும் சரியென்றே அடம்பிடிப்பார்கள். முதியவர்கள்தான் பெரிய மனதுடன் அவர்களின் எண்ணப்படி விட்டுக்கொடுக்க வேண்டும். பெற்றோரும் அவர்களுக்கு விடயத்தை விளக்கி சமாதானம் ஏற்படுத்திவிடவேண்டும். புலம்பெயர்ந்து வந்து தம்முடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பெற்றோருக்கும் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குமிடையில் நின்றுகொண்டு இடிபடவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அவர்களுக்கு. அந்தப்பக்கம் தாய் தகப்பன், இந்தப்பக்கம் தங்கள் அருமைப்பிள்ளைகள். பிள்ளைகளின் நலனைக் காக்கவேண்டியதும் அவர்களைத் திருப்திப்படுத்துவதும் அவர்களின் பிரதான தேவையும் கடமையுமாகிறது.

சுருக்கமாகச் சொன்னால், சொந்த ஊரைவிட்டு தாங்கள் ஏன்தான் இங்கு வந்தோம் என்று முதியவர்கள் நினைக்கவோ கவலைப்படவோ இடமளிக்கக்கூடாது.

பேர்ப்பிள்ளைகளின் பங்கு:

பேர்ப்பிள்ளைகளின் வாழ்க்கைமுறை வித்தியாசமானது. அவர்கள் புதிய சூழ்நிலையில் வளர்ந்து, சுயமாகச் சிந்தித்து, சுதந்திரமாக வாழ்பவர்கள். அவர்களின் உலகமே வேறு. பல சமுதாயத்தவரின் நவீன பழக்கவழக்கங்களுக்கு மத்தியில் வாழ்பவர்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரை தங்கள் பாட்டன் பாட்டிகளினுடைய பழக்கவழக்கங்களிற் பெரும்பாலானவை அவர்களுக்கு ஏற்புடையனவாயிரா. அவைகள் மூடநம்பிக்கையையும், அறியாமையையும் அடித்தளமாகக் கொண்டன என்பது அவர்களின் விவாதம். உதாரணமாக, நாளும் கிழமையும் பார்த்து அலுவல்களைத் தொடங்குவது, திருநீறு பூசுவது, சகுனம் பார்த்தல், மூத்தோரைக் கனம்பண்ணுதல், ஊரில் உடுத்துப்பழகிய உடைகளைப்போல இங்கும் அணிந்துகொள்ள விரும்புவது - இவைபோன்ற பல பழக்கங்களை இங்குள்ள இக்காலத்தைய சிறிசுகள் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். எதுக்கும் காரணம் கேட்பார்கள். ஒவ்வொன்றுக்கும் தகுந்த காரணம் கூறி அவர்களைத் திருப்திப்படுத்துவது முதியோருக்கு முடியாத காரியம். சட்டமும் சிறுவர் பக்கந்தானே சார்பாக இருக்கிறது!

பிள்ளைகள் T.V. பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது மற்றவர்கள் வேறொரு நிகழ்ச்சி பார்ப்பதற்காக T.V.அலையை மாற்றச் சொன்னால் அப்படி மாற்றமுடியாதென்று அடம்பிடிப்பார்கள். சில பேர்ப்பிள்ளைகள் தங்கள் வீட்டில் பாட்டன் பாட்டி இருப்பதை ஒரு தொல்லையாக நினைப்பார்கள். அவர்கள் ஏதாவது உதவி கேட்டால் செய்து கொடுக்கமாட்டார்கள். ஏதும் சாட்டு போக்கு சொல்லி விலகிவிடுவார்கள். அதற்குக் காரணம் முதியவர்களின் நடைமுறைகளாக இருக்கலாம். அவர்கள் பேரருடன் அன்பாகவும் விட்டுக்கொடுப்பதும் பழகியிருந்தால் இந்த வெறுப்பு வளர்ந்திருக்காது. முதியோருக்கு அவர்களின் வயதிற்கேற்ற மனநிலையும் பழக்க வழக்கங்களும் இருக்கும், அவற்றை அவர்கள் கைவிடுவது கஷ்டம் என்னும் உண்மையை பெற்றோர்தான் பிள்ளைகளின் மனதில் பதியவைக்கவேண்டும்.

சிக் நாகேந்திரன் 5/254 Huntingdale Road, Huntingdale, Victoria 3166. 26th March 2008

Why I wanted to learn Tamil?

By: Varunan Balaraju
(Year 10 Student - Homebush Boys High School)

I'm here to talk about my learning in Tamil, including why I wanted to learn it and what kept my interest in it.

There were many reasons why I wanted to learn Tamil. Firstly I always saw my friends and family speak in Tamil. It also included watching Tamil movies and Tamil programs and I considered it a major problem as I couldn't understand what they were saying.

Also I have been learning sangeetham since the age of 5 and I still learn it and love it. But the only problem was pronunciation and the only way to solve that was to learn Tamil.

Three years ago I travelled to Tamil Nadu in South India to visit my grandfather's brother and my other relatives in Thiruchi. When I met them only a few spoke in English and most of them spoke in Tamil, and I was unable to communicate with them. I felt ashamed. My parents were also embarrassed in front of my dad's uncles and aunts because they didn't teach me Tamil.

Most of the people in Tamil Nadu spoke in Tamil and I found it difficult to get anywhere without being able to communicate in Tamil. This made me determined to learn Tamil.

My mother, my grandfather, mother's sisters all were well known Bharatanatyam dancers, teachers and karnatic music singers. This made other people in India to disbelief that I could not speak Tamil. Even though I couldn't speak Tamil, I was able to show my interest in our culture by showing them playing Tabla, Mridhangam, singing Indian Tamil movie songs, and Bhajans. Most of them were amazed that I could play and sing Indian music and with the family background I have that I could not understand or speak Tamil.

I study at Homebush Boys High School and some of my friends can speak Tamil fluently

These were all building up inside me until I had a conversation with my grandfather (Param Thillairajah) about learning Tamil which took place two years ago. I assumed that it was too late to learn Tamil, but he told me '**It is never too late to learn a language**' and he also told me '**it is easier to learn more languages at a younger age than later**'. This also made me determined to learn Tamil.

Soon after, I asked my parents about going to Tamil school to learn Tamil. My dad agreed to put me in a Tamil school, but my mum thought I shouldn't go to Tamil school but instead speak at home and slowly get it. She thought this because it

worked with my cousin. Everyday he learnt a new word and applied it in his conversation and eventually he learnt to speak in Tamil in casual conversation.

Last year my dad took me to Homebush Tamil School, functioning on Saturdays at Homebush Public school to see whether they can enrol me as a student. I was told, for my age being 14, it is difficult to place me in a same age group class as the students of that age can read and write very well.

Because of this reason the Tamil school principal placed me in a special class on Sundays with a few university students who were in the adult class.

For the first two to three classes, I was struggling, because the other students knew how to read, write and speak. However, I was comfortable with it and I enjoyed it.

After a while the university students stopped coming to Tamil class. And there was a long break of nearly 6 weeks. I was interested in continuing my learning of Tamil and my father contacted Tamil School and the classes resumed on Sundays lasting for an hour. So it was very good of Mr. Thirunanthakumar to teach me as I'm the only student in the class.

Though, I am the only one in the class, I continued my learning; I made sure I am there at 10.00 am every Sundays. My school work, assignments, tutions, and other commitments never stopped me going to Sunday Tamil Class. Sometimes, my Teacher had to cancel a class due to his other commitments on that day; yet I am always there the following week to learn my Tamil. That is my commitment.

I have been learning for about six months or so. Some of the factors that kept my interest included how much I have learnt in such a short time. I compared the learning with French which I've learnt for four years at my school. I studied a lot in those 4 years. However, I hardly communicate in French. In the last 6 months, what I learnt in Tamil School is how to communicate in Tamil. The text book I use is **Tamil 1** meant for beginners. It is very useful for any beginner to learn the basics of Tamil speaking. My teacher Thirunanthakumar says the book is based on '**communicative approach**' and written in line with the NSW Board of Studies syllabus for languages. I found that the book is effectively designed to help any one who is keen to learn Tamil.

Now, I can read, write and speak in Tamil using simple words. I also kept talking to my relatives especially to my grand parents and parents and they were pleased with my progress.

I am pleased with the opportunity to share my experience on the occasion where Tamil writers and the literary circle are gathered. This is my message to other kids of my age who want to learn Tamil. I believe that all kids of Tamil background should start to learn Tamil irrespective of their age.